

kerhed for dem 125 Kr. i Effekter. Denne Bestemmelse afviger fra den nuværende, idet de nugældende Bestemmelser sige, at der skal være 150 pCt. af Seddelbeløbet i Effekter, altsaa for hvert Hundrede Kroner i Sedler skal der for Øjeblikket være 150 liggende i Effekter. Det Beløb, som ligger imellem 150 og 125, bliver en Værdi, som Banken faar fri til Disposition paa andre Punkter.

Saa bliver Spørgsmaalet fra en anden Side med Hensyn til § 7: Ere nu disse Dækningsregler for Seddelpenge betryggende? Ja, Dækningen er naturligvis betydelig mindre end nu, men at den for Tiden har været urimelig høj, tror jeg nok, man kan sige. Og saa indeholde disse Bestemmelser en Fordel fremfor den nuværende Ordning. De indeholde den Fordel, at hele Systemet bliver mere let bevægeligt; man er ikke saadan bunden til at skulle hver eneste Gang, der udstedes en Tikroneseddel, lægge 10 Kr. i Guld hen til Dækning. Banken faar mere fri Hænder, og det anser jeg ogsaa for at være af megen Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om at oparbejde Udbytte. Jeg kan ikke indse andet ved at drage Sammenligninger med de Opgivelser, der findes om andre Landes Seddelfundering, end at de her givne Bestemmelser vistnok maa være fuldt betryggende.

Saa skal jeg derudover nævne enkelte Punkter, og da særlig med Hensyn til Bankens Administration. Den har hidtil været i allerhøjeste Grad konservativ og forældet sammensat. Aktionærerne selv have ikke haft noget som helst med Bankens Administration at gøre. I 1818 blev den Bestyrelse ansat, som fra den Tid og lige til vore Dage har suppleret sig selv. Det gaar man nu bort fra, og det finder jeg fuldstændig berettiget og begrundet. Man gaar nu over til, at der for Fremtiden af Aktionærerne bliver valgt et Repræsentantskab, hvorved man faar mere Liv og Bevægelighed i Bankens Bestyrelse. Desuden skal jeg gøre opmærksom paa, at medens der for Tiden kun er én Mand i Bankens Bestyrelse udnævnt af Kongen, vil der for Fremtiden blive to, hvoraf den ene skal være landbrugskyndig. Det sidste tillægger jeg ikke saa ganske liden Betydning, da det har betydelig Interesse for Landbruget at se sig betryggende repræsenteret i den Institution, der dirigerer Landets Pengevæsen.

I øvrigt skal jeg ikke komme dybere ind paa Spørgsmaalet om Bankens Administration. Der er jo en Del Enkeltheder, som maaske kunde underkastes

nogen Kritik, men det maa i saa Tilfælde blive Udvalgets Sag at gøre dette, og jeg tror ikke, der kan rejses ret graverende Indvendinger i saa Henseende.

I det Øjeblik vi have Spørgsmaalet om Nationalbankens Oktroj oppe, mener jeg imidlertid, der er en anden Side af Sagen, som bør berøres, og jeg skal gøre det ganske kort. Jeg indrømmer, at det er et Punkt, der i og for sig ikke direkte staar i Forbindelse med Lovforslaget, men det er dog et Forhold, som jeg ved, at mange Mennesker ude i Landet vente at høre og se noget om i samme Øjeblik, som Talen er om en Forandring af Nationalbankens Oktroj. Jeg sigter her til de resterende Dele af de saakaldte Bankhæftelser. De Herrer vide, at den Gang der skulde bringes Orden i Pengevæsenet i 1813, blev der tilvejebragt en Grundfond for Banken paa den Maade, at der blev paalagt den saakaldte Bankhæftelse hele Landet over, den udgjorde 6 pCt. af samtlige faste Ejendommes Værdi. Det var altsaa en Gældspost, der blev paalagt de forskellige Besiddere af faste Ejendomme, og det var Meningen, at de paa den anden Side, naar Banken en Gang kom til at give Udbytte, skulde gaa over til at blive Aktionærer i Banken. Imidlertid udviklede Forholdet sig saaledes paa Grund af en vist fra alle Sider anerkendt Mangel i Bestemmelserne, at den allerstørste Del af dem, som ydede Beløbet til Banken, ikke kom i Besiddelse af Aktionærretten, det vil altsaa sige, at de kom til at præstere Indbetalingen, bære Tabet, medens derimod andre ved Spekulationsopkøb af Aktier, særlig omkring 1838 og senere igen omkring 1876, kom til at nyde godt af Udbyttet. Det være nu, hvad det vil. Men efter at hele denne Bankhæftelse i Virkeligheden skulde have været ude af Sagaen, findes der endnu Masser af Steder omkring i Landet, hvor de svare Bankhæftelse den Dag i Dag, uden at det i og for sig kommer til at gaa ind i Nationalbanken, som i Forvejen har faaet den Andel, den skulde have. De Folk, som paa Grund af en Mangel i Bestemmelserne vedblivende have disse Afgifter hvilende paa deres Ejendomme — jeg skal ikke her nærmere komme ind paa, under hvilke Former denne Bankhæftelse er bleven liggende — føle sig brøstholdne og efter min Formening med Rette, og jeg er overbevist om, at i det Øjeblik Nationalbank-Spørgsmaalet staar paa Dagsordenen her, ville vi ude omkring fra forskellige Kanter af Landet høre dette Spørgsmaal fremsat: Kunne vi